

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουλίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 27

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

II'.

Ἡ Κυρία Τρομάρα δὲν εἶνε πιά ἡ Κυρία Τρομάρα ποῦ ξεύραμε. . . Ἀλλάξεν ὁλωςδιόλου, ἔγινεν ἓνα καλό, καὶ φρόνιμο καὶ λογικὸ κοριτσάκι. Θέλει νά τὴν λέγουν πιά μὲ τὸνομά της : Μαρία. . . Εἶνε ἡ Μαρία, ἐτελείωσε !

Ποτὲ πιά δὲν ἔκαμε τὸ γιαιτρικὸ πού της εἶπεν ὁ γιαιτρός· δὲν ἔφαγε πιά ψωμί μονάχο καὶ νερό. Σὰς εἶπα : ὁ φόβος δὲν εἶνε ἀρρώστεια πού γιαιτρεύεται μὲ γιαιτρικά· γιαιτρεύεται μόνον μὲ τὴ θέλῃσι. Ἡ Μαρία θέλησε νὰ γιαιτρευθῇ, καὶ γιαιτρεύθηκε.

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ 'στὸν πατέρα της, ὅτι δὲν εἶνε πιά φοβητσίαρα, τὸν παρεκάλεσε νά της ἀγοράσῃ τὸν Ἀζώρ, τὸ ἔξυπνο ἐκεῖνο σκυλάκι, ποῦ ἄλλη φορὰ τὴν ἐτρόμαζε τόσο.

Ὁ πατέρας της τὸν ἀγόρασε. Καὶ τώρα ὁ Ἀζώρ εἶνε ὁ πρῶτος φίλος της Μαρίας καὶ ὁ μέγας της ὑπερασπιστής. Αὐτὸς θά τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε τί, αὐτὸς θά της δώσῃ θάρρος. ἂν τύχῃ καὶ ξανακυλήσῃ καμμιά φορὰ ἡ παλαιὰ ἀρρώστεια. . .

Τὸ καλοκαίρι, ἡ οἰκογένεια της Μαρίας ἐπῆγε νὰ καθήσῃ 'στὸ Φάληρο. Ἐπῆραν, ἐννοεῖται, καὶ τὸν Ἀζώρ. Ἡ Μαρία ἔμαθε νὰ κολυμβᾷ. Μάλιστα ! Αὐτὴ που ἐφοβεῖτο τὸ λουτρὸ τοῦ σπιτιοῦ, τώρα κολυμβᾷ 'στὴ θάλασσα τοῦ Φαλήρου. Τὴν βλέπετε; Κοντὰ της κολυμβᾷ καὶ ὁ Ἀζώρ. Ἀμα κουρασθῇ ἡ Μαρία, ἀκουμβᾷ ἐπάνω του καὶ ξεκουράζεται.

Γιὰ κάθε ἀσφάλεια ὅμως, ἐκεῖ κοντὰ στέκεται καὶ ὁ πατέρας της.

Ὑστερ' ἀπὸ τὸ λουτρό, ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἀζώρ παίζουν 'στὴν ἀκρογιαλιά. Τρέχουν, κυνηγιοῦνται, ἐσπλόνονται 'στοὺς βράχους, σκάπτουν 'στὸν ἄμμο, κάμνουν ἓνα σωρὸ παιχνίδια.

Κυττάξετε τὴ ζωγραφιά, νὰ ἰδῇτε τί χαριτωμένα ποῦ παίζουν.

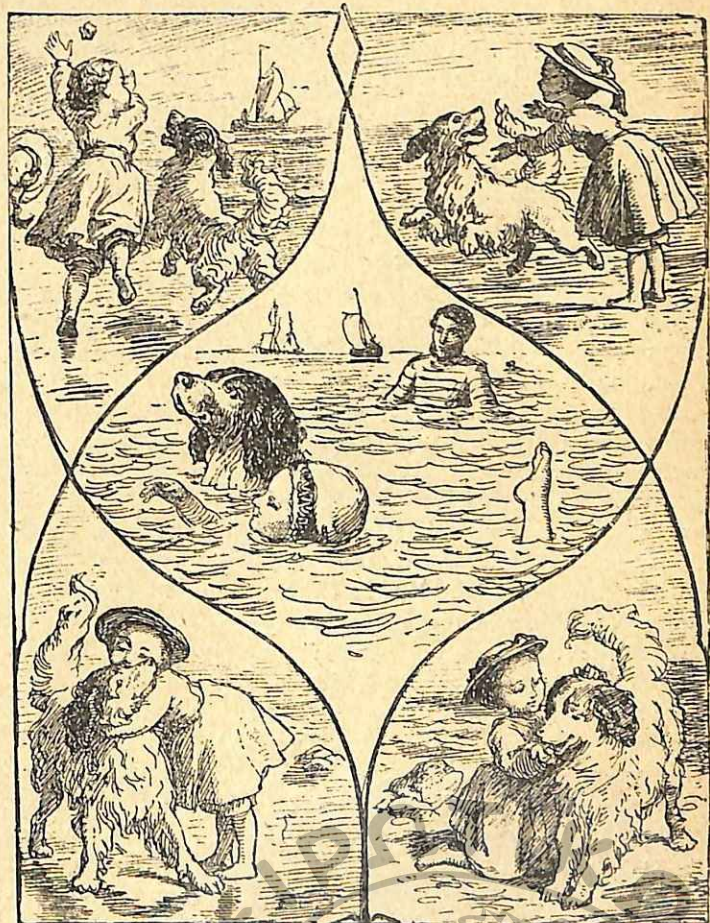
Ἡ Μαρία τίποτε δὲν φοβάται πιά. Καὶ ὅλοι τὴν θαυμάζουν, καὶ τὴν ἐπαινοῦν, καὶ τὴν χαϊδεύουν.

Ἄ, τί ώρα! διασκεδάζει κανεῖς, πόσον εὐχαριστεῖται. ἄμα εἶνε φρόνιμος μαζί καὶ γενναῖος.

Κ' ἐδῶ ἀφίνουμε πιά τὴ Μαρία, νὰ ξεκαλοκερέψῃ 'στὸ Φάληρο. Ἡ ἱστορία της ἐτελείωσε. Κ' ἐπειδὴ ἔμαθα τί λαμπράς ἐξετάσεις ἐκάματε φέτος, θάρχισω πάλι μεθαύριο, νὰ σας λέγω μὴν ἄλλην ἱστορία ποῦ θά σας ἀρέσῃ πολύ.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Εν τούτοις ἡ ἀτμοσφαιρική κατὰστασις ἦτο ἀρκετὰ ἀνησυχητικὴ, ὥστε ὁ Τζὼν Κόρτ ἐνόμισε καθήκον του νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν παρατήρησιν :

« Ἄν ἡ βροχὴ αὕτῃ δὲν τελειώσῃ, θὰ εἶνε προτιμώτερον νὰ μειώσωμεν ἐδῶ ὅπου εὐρισκώμεθα. . . Τώρα ἔχομεν ἐφ' ὅσον . . . αἱ φουσιγγιοθήκαι μας εἶνε γεμάται . . . μόνον ποὺ δὲν ἔχομεν νὰ λλάξωμεν φορέματα. . .

— Τότε λοιπὸν, ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ γελῶν, διατὶ νὰ μὴ ἐνδυθώμεν κατὰ τὸν συρμόν τοῦ τόπου . . . με δέρμα ἀνθρώπινον ; . . . Αὐτὸ ἀπλοποιεῖ τὰ πράγματα. . . Ἀρκεῖ νὰ λουσθῶμεν διὰ νὰ πλύνωμεν τὰ ρούχά μας, καὶ νὰ τριφθώμεν εἰς τὴν χλόην διὰ νὰ τα βουρτσίσωμεν. . .

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι, ἐπὶ μίαν ἤδη ἐβδομάδα, οἱ δύο φίλοι ἠναγκάζοντο καὶ νὰ πρῶν νὰ καταφεύγουν εἰς αὐτὸ τὸ πλῆθος, ὅφ' οὐ δὲν εἶχαν ἄλλην ἀλλοτρίαν.

Εν τούτοις, ἡ βροχὴ ὑπῆρξε τόσοσιν ραγδαία, ὥστε δὲν διήρκεσε περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν. Ὁ χρόνος οὗτος ἐκρησιμοποιήθη διὰ τὸ πρόγευμα, κατὰ τὸ ὅποιον παρετέθη καὶ νέον φαγητόν, πολὺ εὐπρόσδεκτον : αὐτὰ ὠτίδος νωπότατα, τὰ ὅποια ἀνεκάλυψε μὲν ὁ Λάγκας, ἔδρασε δὲ ὁ Κάμης εἰς τὴν προχόην. Καὶ πάλιν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ παραπονεθῇ, ὅτι ἡ κυρία φύσις δὲν ἐφρόντισε νὰ βάλλῃ μέσα εἰς τὰ αὐτὰ καὶ τοὺς ἀπαραιτήτους κόκκους τοῦ ἁλατος. . .

Περὶ τῆς ἐβδόμης καὶ ἡμίσειαν ἡ βροχὴ εἶχε παύσῃ. μολονότι ὁ οὐρανὸς διετηρεῖτο συννεφώδης. Ὁθεν ἡ σχεδία ὠδηγήθη καὶ πάλιν εἰς τὸ ρεῦμα, ἐν τῷ μέσω τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἐπὶνέλαθε τὰ ὀλίγη εὐκαιρία, καὶ πολλοὶ ἰχθύες εἶχον τὴν εὐγένειαν νὰ τ σιμπῇ σὺν καὶ νὰ πιασθῶν ἐγκαίρως, διὰ νὰ παρατεθῶν εἰς τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας.

Ὁ Κάμης ἐπρότεινε νὰ μὴ κάμουν τὴν συνήθη στάσιν, διὰ νὰ κερδίσουν ὅσον καιρὸν ἔχασαν τὸ πρῶν. Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ, ὁ Τζὼν Κόρτ ἠναψε φωτιάν εἰς τὴν πρῶραν τῆς σχεδίας, καὶ ἡ γύτρα ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ τραγουδῇ ἐπὶ τῶν καιομένων ξύλων. Ἐπειδὴ ὑπῆρχον ἀκόμη ἀρκετὰ τεμάχια ἐκ τοῦ βῆτος ρ. μ. π. ο. κ., τὰ τυφέκια ἐμειναν βεβῆ. Καὶ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ πλέον ἢ ἀπαξ ἐμβῆκεν εἰς πειρασμόν ἐκ τῆς θέας καλῶν θηραμάτων, τὰ ὅποια διήρχοντο ἐπὶ τῆς ὁχθῆς εἰς ἀπόστασιν βολῆς.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους ἦτο τρυφὸντι πλουσιότατον εἰς θηράματα. Ἐκτὸς τῶν ὑδροβίων πτηνῶν, ἦσαν ἄφθονα καὶ τὰ τετράποδα. Συγγαίαι αἱ κεφαλαὶ τῶν παλῶν καὶ τῶν σασσάμ. π. ο. — τὰ ὅποια εἶνε εἶδη ἀντιλόπης — ἐπρόβαλλον τὰ κέρτα τῶν ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τοὺς καλαμῶνας τῆς ὁχθῆς.

Ἐπανέλθοντες ἐνεφανίσθησαν ἄλλαι μεγάλοι, καὶ δορκάδες πυρραὶ, καὶ σ. τ. ἄ. μ. π. ο. κ. (γαζέλλαι μικροῦ ἀναστήματος) καὶ κ. ο. υ. ν. ο. (ἐλαφοὶ τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς,) ἀκόμη δὲ καὶ καμηλοπαρδάλεις, τῶν ὁποίων τὸ κρέας εἶνε νοστιμώτατον. Ἦτο εὐκόλον νὰ φανερῶν μερικὰ ἐκ τῶν ζώων τούτων.

Ἀλλὰ πρὸς τί, ἂν ἡ διατροφή ἦτο ἐξησφαλισμένη μέχρι τῆς αὔριου ; . . . Ἐπειτα, ἦτο περιττὸν νὰ παραφορτῶν τὴν σχεδίαν. Τοῦτο παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ πρὸ τὸν φίλον του.

— Τί τα θέλεις, ἀγαπητέ μου Τζὼν; ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. Τὸ τουφέκι μου ἀνεβαίνει μονάχο του ἔς τὸ μάγουλό μου, ἅμα βλέπω κοντὰ τόσοσιν ὠραίον κυνηγι !

Εν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀπολύτου ἀνάγκης, ἀλλὰ περὶ ἀπλῆς εὐχαριστήσεως, — καὶ μολονότι ὁ λόγος αὐτὸς δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἰμπορεῖ νὰ σταματήσουν τὸν ἀληθῆ κυνηγόν, — ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ διέταξε τὴν καραμβάναν του νὰ μείνῃ ἡσυχῇ, νὰ μὴν ἀναβῇ εἰς τὸ μάγουλό του, χωρὶς νὰ λάβῃ πρῶτον τὴν ἄδειαν. . .

Ἡ περιοχὴ λοιπὸν ἐκεῖνη δὲν ἀντήχησεν ἀπὸ ἀκαίρους πυροβολισμούς, καὶ ἡ σχεδία ἐξηκολούθησε νὰ κατέρχεται ἡσυχῶς διὰ τοῦ ρεύματος τοῦ Ρίου Γιοχάουζεν.

Ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἔσχον ἄλλως τε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ποζήμωθον τὸ ἀπύγευμα. Τὰ πυροβόλα ὅπλα ἠναγκάσθησαν νὰ πηγήσουν τὴν φωνὴν των, — τὴν φωνὴν τῆς ἀμύνης, ἂν ὅχι τὴν τῆς ἐπιθέσεως.

Ἀπὸ τὸ πρῶν, εἶχον διανυθῇ περὶ τὰ δέκα χιλιόμετρα. Τὸ ποτάμιον τότε διέγραφεν ἰδιοτρόπους ἐλιγμούς, μολονότι ἡ γενικὴ του διεύθυνσις ἐξηκολούθει νὰ διατηρῆται βορειοδυτικὰ. Αἱ ὁχθαὶ του. λίαν ἀνώμαλοι, ἐκαλύπτοντο ἀπὸ δένδρα πελώρια, κυρίως ἀπὸ βόμβακας, τῶν ὁποίων οἱ ὑψηλοὶ κλάδοι καὶ τὰ φυλλώματα ἐσχηνάτιζαν θόλους ἀνωθεν τοῦ ρίου.

Φαντασθῆτε ! Μολονότι τὸ εὖρος τοῦ Γιοχάουζεν δὲν ἡλαττώθη, μολονότι ὑπερέβαινε εἰς πολλὰ μέρη τὰ πενήκοντα μέτρα, οἱ χαμηλοὶ κλάδοι τῶν βομβάκων τούτων συνεπλέκοντο καὶ ἐσχηνάτιζαν ὀλοπράσινα δικτυωτά, ὑπὸ τὰ ὅποια ἐπάφλαζεν ἐλαφρὸς σάλος. Πολλοὶ δὲ τῶν κλάδων τούτων συνεδέοντο μετὰ τοὺς ἀπέναντι διὰ κισσῶν καὶ ἀπετέ-

λουον οἰοῦναι γεφύρας, διὰ τῶν ὁποίων εὐκίνητοι σχοινοβάται, ἢ τοὐλάχιστον τετράχειρα, θὰ ἠδύναντο νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν μίαν ὁχθὴν εἰς τὴν ἄλλην !

Ἐπειδὴ τὰ ὑετοφόρα νέφη δὲν εἶχον ἀνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὰς χαμηλὰς ζώνας τοῦ ὀρίζοντος, ὁ ἥλιος ἐπυρόλοι τὸ διάστημα καὶ αἱ ἀκτίνες του ἐπιπτον καθέτως ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Οἱ ἐπιβάται τῆς σχεδίας δὲν ἦσαν διόλου δυσχερεστῆ νοί, διότι ὁ πλοῦς ἐγίνετο τώρα ὑπὸ τὸν προστατευτικὸν θόλον τῶν δένδρων. Τοῖς ὑπενθύμιζε τὴν πεζοπορίαν ἀνὰ τὸ δάσος, κατὰ μήκος τῶν σκιερῶν ἀτραπῶν ὑπὲς θόλους ὁμοίους. Μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι τώρα δὲν ἐκοπίαζαν διόλου, οὐτε προσέκρουον οἱ πόδες των ἀνὰ πᾶν βῆμα εἰς τοὺς θάμνους καὶ τὰ ἀκανθώδη φυτὰ.

— Ὁρισμένως αὐτὸ τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη εἶνε πάρχον, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, πάρχον μετὰ ὠραία του δένδρα καὶ τὰ τρεχούμενα νερά. . . Ὅτ' ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸν Ἑθνικὸν Πάρκον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Μισσουρή καὶ τῆς Γελλοστῆνης ! . .

— Ἀλλὰ πάρχον ποὺ το πλημμυροῦν οἱ πίθηκοι ! ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. Ὅτ' εἶλεγε κανεὶς ὅτι ὅλον τὸ πιθηκικὸν γένος ἔδωκε συνέντευξιν ἐδῶ ! . . Εὐρισκώμεθα εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν τετραχειρῶν, ὅπου σκιμαπαζῆδες καὶ γορίλλαι βασιλεύουν μετὰ πᾶσαν ἐξουσίαν.

Τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐδικαιολογεῖ τὸ ἀναριθμητὸν πλῆθος τῶν πιθήκων, οἱ ὅποιοι κατεῖχον τὰς ὁχθας, ἐπεφάνοντο εἰς τὰ δένδρα, ἔτρεχον καὶ ἐπηδοῦσαν εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ δάσους. Ποτὲ ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχον ἰδῆ τόσοσιν θορυβώδεις καὶ τόσοσιν εὐκίνητους πιθήκους. Ἐκτὸς τῶν φωνῶν, πόσα πηδήματα, πόσαι τ. ο. μ. π. α. εἰς τὸν ἀέρα ! καὶ ὅποιαν σειρὰν μορφασμῶν θὰ ἠμποροῦσε νὰ πάρῃ μετὰ τὴν μηχανὴν του ἑνας φωτογράφος ! . .

— Μολαταῦτα, προσέθεσεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, τὸ πρᾶγμα εἶνε φυσικώτατον ! . . Μήπως δὲν εὐρισκώμεθα εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς ; . . Ἐν τούτοις, μετὰ τῶν ἰθαγενῶν καὶ τῶν τετραχειρῶν τοῦ Κόγγου, εὐρίσκω ὅτι ἡ διαφορὰ εἶνε ἐλαχίστη. . .

— Εἶνε ἀκριβῶς ἡ διαφορὰ, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, ἡ ὁποία χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ ζῷον, τὸ πλάσμα, τὸ ὅποιον ἔχει λογικὸν καὶ κρίσιν, ἀπὸ τὸ πλάσμα τὸ ἀκολουθοῦν τυφλῶς τὸ ἐνστικτόν του.

— Τὸ ἐνστικτόν ὅμως εἶνε πολὺ ἀσφαλέστερος ὁδηγὸς ἀπὸ τὸ λογικόν, ἀγαπητέ μου Τζὼν.

— Δὲν ἀντιλέγω, Μᾶξ. Ὅμως οἱ δύο αὐτοὶ παράγοντες τῆς ζωῆς χωρίζονται δι' ἀβύσσου, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ μέγα τοῦτο

χάσμα δὲν πληροῦται, οἱ δαρβινισταὶ δὲν ἔχουν ποὺ νὰ στηρίξουν τὴν θεωρίαν των, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ πιθήκους. . .

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ἀπὸ τὴν κλίμακα τῶν ὄντων λείπει μία βαθμὶς, ἑνας τύπος μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου εἰδοῦς καὶ τοῦ ἀνθρώπου, μετ' ὀλίγον ἔνστικτον καὶ περισσώτερον λογικόν. Καὶ ἂν ὁ τύπος οὗτος λείπῃ, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχε, πάλιν δὲν θὰ ἐλύετο τὸ ζήτημα, κατὰ τὴν γνώμην μου τοῦλάχιστον. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εἶχον νὰ κάμουν κάτι πλέον ἐπείγον, παρὰ νὰ προσπαθῶσιν νὰ λύσουν, — βασιζόμενοι εἰς τὸ ἀξίωμα ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ φύσις δὲν προχωρεῖ δι' ἀλμάτων, — τὸ ζήτημα ἂν ὅλα τὰ ζῶικά ὄντα ἔχουν τὴν αὐτὴν καταγωγὴν.

Καὶ τὸ πλέον ἐπείγον, ἦτο νὰ λάβουν προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τῶν ἐχθρικών διαθέσεων ἀγέλης, φοβερὰς διὰ τὴν ἀριθμητικὴν τῆς ὑπεροχῆς. Ἄν τι παρημέλουν, θὰ διέπραττον τὴν ἐσχάτην ἀσυνεσίαν. Τὰ τετράχειρα ταῦτα ἀπετέλουν στρατόν. ἀντιπροσωπεύοντα ὅλα τὰ εἶδη τῶν πιθήκων τοῦ Οὐμπάγκη. Καὶ ὅτι αἱ διαθέσεις των ἦσαν ἐχθρικαί, περὶ τούτου οὐδεμία ἐχρῆν ἀμφιβολία ! οἱ ταξιδιωτὰ θὰ ἠναγκάζοντο μετ' ὀλίγον νὰ μνησθῶν γενναϊότατα.

Ὁ ὁδηγὸς παρετήρει τὴν θορυβώδη ἐκείνην κίνησιν ὅχι ἄνευ σοβαρῆς ἀνησυχίας. Τοῦτο ἐφάνετο ἀπὸ τὸ τραγὺ του πρόσωπον, τὸ ὅποιον εἶχε κοκκινίσῃ, ἀπὸ τὰς πυκνάς του ὄφρες τὰς χαμηλωμένας, ἀπὸ τὸ βλέμμα του τὸ ζωηρόν καὶ διαπεραστικόν, ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, τὸ ὅποιον ἐπυχοῦτο ἀπὸ μεγάλας ρυτίδας.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

Εἰς τὰ γόνατα ἐπάνω τῆς μαμῆς του ἐαπλωμένο βλέπει πρὸς τὴν ὁρφή. Ὁρεε ἐμπροστὰ του χάνω καὶ ἀφηρημένος μένω ἔμπρὸς ἐπὶ τῆς θέας του μορφῆς.

Κ' ἐνῶ ἀτάραχο κυττάζει, μετὰ χαμόγελο πετιέται, λόγια ἀλλοιωτικά μιλεῖ. Κάποιον βλέπει, κάποιον κράζει, τὸ χεράκι του κουνιέται, τέρνει ὅψι ὠραία πολύ.

Εἶν' ἀθώρητος ἑστὰ μάτια. . . Τὸ μικρὸν ἀθῶο λουλούδι — βλέπει καὶ χαμογελά. . . Βλέπει ἑστὰ χρυσὰ παλάτια τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγγελουδί τὰ παιδάκια που φυλά.

[Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια τῆς Κόρης μου»] ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΕΒΕΤΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΩΣΑΤΕ λοιπόν ἐξετάσεις; Ἡσθάνθητε κατ' ἀρχὰς τὴν ἀγωνιώδη προσδοκίαν, τὸν τρέμον ἐκείνον, τὸν ὅποιον ὅσον ἰκανώτερος εἶνε καὶ νεῖς τόσοσιν βαρύτερον αἰσθάνεται, — (διότι ὅσον ἰκανώτερος εἶνε, τόσοσιν καὶ μετριοφρονέ-

στερος,) — καὶ ἔπειτα τὴν χαρὰν τῆς ἰκανοποίησεως, τὴν χαρὰν τοῦ θριάμβου, ὅταν ἐλύσεται τὸ ζήτημα, ὅταν ἀπεκρίθητε εἰς τὴν ἐρώτησιν, ὅταν εἶδατε πόσον παράλογος ἦτο ὁ τρόμος σας, ὅταν ἐπίσθητε πόσον τελεία ἦτο ἡ μελέτη σας, ὅταν ἐβεβιασθῆτε πόσον εὐκόλοι ἦσαν διὰ σας καὶ αὐταὶ αἱ ἐξετάσεις ; . . Κ' ἐμάχαστε τὸν βαθμόν, μετὰ τὸν ὅποιον ἐπρόβλεπτε εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέρω τάξιν ; Πῶς σας ἐφάνη ; Ἦτο ἀνώτερος ἂν ὅτι ἐπεριμένετε ἢ κατώτερος ; Ἀνώτερος, δὲν ἀμφιβάλλω ! Διότι καὶ ἐδῶ ἀκόμη σας ἠπάτησεν ἡ μετριοφροσύνη, καὶ σας ἔκαμε νὰ ὑποτιμῆτε ἴσως τὴν ἀξίαν σας καὶ νὰ φοβηθῆτε τὴν ἀμίλλαν τῶν ἄλλων. . . Ἀσπιδὸν ἐθριαμβεύσατε, δὲν εἶνε ἀλήθεια ; Κ' ἐδέχθητε πρῶτα τὰ συγχαρητήρια τῶν διδασκάλων σας ; καὶ ἔπειτα τὰ συγχαρητήρια τῶν γονέων σας ; — ὦ, τὰ καλά αὐτά, τὰ πολυπρόθετα συγχαρητήρια τῶν γονέων, τὰ ὅποια συνοδεύονται πάντοτε καὶ ἀπὸ ὀλικώτερα τεκμήρια ! . . — καὶ τέλος τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων σας ; Ναί ; τότε πρέπει νὰ δεχθῆτε σήμερον καὶ τὰ συγχαρητήρια τὰ ἰδικά μου. Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν δυστυχῆς, ἐνεκα τοῦ πλῆθους τῶν ἐπιμελῶν καὶ ἀριστευσάντων φίλων μου, νὰ τα συνοδεύσω καὶ ἐγώ, ὅπως οἱ γονεῖς των, μετὰ δῶρα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ τα συνοδεύσω μετὰ κάτι ἄλλο, ἴσως καλλίτερον. . . Τὸ ἐσωκλείω ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς μου. . . Ἀναγνώσατέ τὴν μετὰ προσοχὴν, καὶ θὰ το εἰράτε. . .

Καὶ τώρα ἀνοίγουν τὰς ἀγκάλας των αἱ γλυκεῖαι Διακοπαί, διὰ νὰ σας δεχθῶν μετὰ ὅλην τὴν προθυμίαν, μετὰ ὅλην τὴν χαρὰν ποὺ σας ἀξίζει. Καὶ αἱ διακοπαί, βλέπετε, τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς ἐπιμελεῖς προτιμᾶν. Διὰ τοὺς ἄ-

λους, τοὺς ἀμελεῖς, δὲν εἶνε τέλειαι Διακοπαί, ἢ τοὐλάχιστον δὲν εἶνε τόσοσιν γλυκεῖαι καὶ φιλόστοργοι. Ἐγκλείουν δι' αὐτοὺς ὅλας τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως καὶ ὅλους τοὺς κόπους τῆς προσθέτου μελέτης. Ἐν ᾧ διὰ σας, πόσας ἀπολαύσεις ἐπιφυλάσσουν, πόσας χαρὰς καὶ διασκεδάσεις ὑπόσχονται ! Δὲν ὑπάρχει τῶντι καλλίτερον, πολυτιμώτερον ἐφόδιον διὰ τὰς Διακοπάς, ἀπὸ τὴν καθάραν καὶ ἀναπαυμένην συνειδήσιν. Διὰ τοῦτο σας ζηλεύω καὶ σας μακαρίζω. Αἱ ὀλοπράσινα καὶ δροσεραὶ ἐξοχαί, αἱ ἀρωματώδεις καὶ μαγευτικαὶ παραλῖαι, τὰ μικρὰ καὶ διασκεδαστικὰ ταξείδια, αἱ φωτογραφικαὶ μηχαναί, τὰ ἐργαλεῖα τῆς θήρας καὶ τῆς ἀλιείας, τὰ ὄργανα τῆς γυμναστικῆς, τὰ λευκώματα, τὰ ὠραία βιβλία, πᾶν ὅ,τι σας περιμένει τώρα τὰς Διακοπάς, διὰ νὰ σας χαρίσῃ διασκεδάσιν, διὰ νὰ σας δώσῃ ἀσχολίαν τερπνὴν, διὰ νὰ σας προξενήσῃ χαρὰν, εἶνε μὴ δὲν ἀπέναντι τοῦ ἐφοδίου ποὺ σας εἶπα. Χωρὶς καθάραν καὶ ἀναπαυμένην συνειδήσιν, χωρὶς τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐξεπληρώσατε τὸ καθήκον σας, ὅλα τὰ ἄλλα, ἀπὸ τῶν πρασίνων ἐξοχῶν μέχρι τῶν ὠραίων βιβλίων, θὰ ἦσαν περιττά.

Ἐρωτήσατε τοὺς ἀμελεῖς, ἐρωτήσατε τοὺς μετεξετασίμους, ἐρωτήσατε τοὺς ἀπορριφθέντας, καὶ θὰ σας εἰπουν ἂν ἠμποροῦν νὰ αἰσθανθῶν καμμίαν διασκεδάσιν, καμμίαν χαρὰν, ὅταν ἔχουν τὴν τύψιν, τὴν συναίσθησιν ὅτι εἶνε ἀνάξιοι αὐτῶν ! Ὡ, δὲν θὰ νῦχόμεν οὔτε εἰς τοὺς ἐχθρούς σας νὰ ἔλθουν ποτὲ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ! Διότι δὲν γίνεται βᾶσανος μεγαλητέρα. . . Ὅτ' μου εἶπητε : ὑπάρχουν καὶ ἀμελεῖς, οἱ ὅποιοι ἀπολαμβάνουν τὰς Διακοπάς ὑπάρχουν καὶ λιποτάκται τοῦ καθήκοντος, οἱ ὅποιοι δὲν φαίνονται διόλου νὰ συναίσθωνται τὴν θέσιν των. Καὶ τοὺς μακαρίζετε σὺς τοὺς ἀναίσθητους αὐτούς ; Δὲν το πιστεύω. Τότε διατὶ νὰ μὴ μακαρίζωμεν καὶ τὸν Κύρ-Μέντιον, τοῦ κηπουροῦ, ὁ ὅποιος εἶτε εἰργάσθη εἶτε ἐμεινεν ἀργός, εἶτε μετέφερε πιστῶς τὸ φορτίον του, εἶτε τὸ ἐκλῆψε καθ' ὅδον, ἐξαπλοῦται μετὰ τῆς αὐτῆς φιλοσοφικῆς ἀπαθείας, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἡδονῆς μασσᾷ τὸν σάνον του ; Αὕτῃ λέγεται κτηνώδης εὐτυχία, καὶ εἶνε ἡ μόνη τὴν ὅποιαν δὲν ζηλεύει ποτὲ ἑνας λογικὸς ἄνθρωπος. Δι' αὐτὸ ὅσοι ἀνάξιοι διασκεδάσουν καὶ χαίρονται τώρα τὰς Διακοπάς, δὲν μου φαίνονται εἰς ἀνωτέραν βαθμίδα ἀπὸ τὸν Κύρ-Μέντιον.

Ἀπεναντίας μάστιγα, ὑποθέτω ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἄξιοι, μετὰ ὅλην τὴν τὴν ἀξίαν, μετὰ ὅλην τὴν τὴν χαρὰν καὶ τὸν θριάμβον τῶν ἐξετάσεων, πρέπει νὰ προξένουν καλὰ τώρα τὰς Διακοπάς νὰ μὴ παρασυρθῶν, νὰ μὴ λησμονηθῶν, νὰ μὴ τὸ ρέξουν πολὺ ἔξω. Ἡ ἀ-

κρα ἀφροντισία, ἡ ἀπόλυτος ἀμεριμνησία, δὲν ἐπιτρέπεται, δὲν εἶναι ἀνθρωπίνη, οὔτε μετὰ τὰς εὐτυχεῖς ἐξετάσεις. Ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε μαθητής, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅπως δὲν ὑπάρχει διάλειμμα εἰς τὴν ζωὴν, οὕτω δὲν ὑπάρχει διάλειμμα καὶ εἰς τὴν μελέτην. Ἡ μελέτη εἶναι τροφή τῆς ψυχῆς, ὅπως ὁ ἄρτος εἶναι τροφή τοῦ σώματος. Ἀφίστατε τὸ σῶμά σας χωρὶς τροφήν ἐπὶ πολὺ, θὰ ἐξασθενήσῃ· ἀφίστατε τὴν ψυχὴν σας χωρὶς τροφήν—δὲν θὰ πάθῃ τὸ ἴδιον; Μὴ παραμελήσετε λοιπὸν ὁλως-διόλου τὴν ψυχὴν σας, τώρα τὰς Διακοπὰς. Καλὴ καὶ ἀναγκαία ἡ ἀνάπαυσις, ἀλλὰ ἕως ἐκεῖ... Ἐχετε ὡς σύντρο-

φον κάποτε καὶ τὸ βιβλίον τοῦ σχολεῖου. Χωρὶς νὰ ὑποβληθῇτε εἰς μέγαν κόπον, προσπαθήσετε νὰ ἀναπληρώσετε μερικὰς ἐλλείψεις τὰς ὁποίας τυχὸν ἔχετε, — καὶ ποῖος δὲν ἔχει; — καὶ τὰς ὁποίας εἴθε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζετε κάλλιον παντὸς ἄλλου. Τὸ Σχολεῖον πρέπει νὰ σας ἱεπανίδῃ τὸν Σεπτέμβριον καὶ λιλίτ ε ρ ο υ ς ἀφ' ὅ,τι σὰς ἀπεχαιρέτισε τὸν Ἰούλιον. Αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας κατὰ τὸ διάστημα τῶν Διακοπῶν. Ἐλάχιστος κόπος, μικρὰ φροντίς, θὰ σας ἀπαλλάξῃ ἀπὸ μέγαν κόπον καὶ ἀπὸ πολλὰς φροντίδας κατὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ρος πολλῶν καὶ μεγάλων παραπτωμάτων.

Μεταξὺ τῶν βαρυτέρων, πρέπει νὰ καταλογίσωμεν τὸ πείσιμον τῆς κυρά—Μαργάρωνας, τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βαλεντίνος ἐσοφίσθη νὰ δέσῃ ἓνα γαϊδουράγκαθον εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ὄνου τῆς. Ὅλα τὰ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἐπὶ γαίνεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ Μαργάρωνας, ἐσπασαν, δυστυχῶς δὲ καὶ τὸ πόδι τῆς καλῆς χωρικῆς. Ὁ κόμης ἐπλήρωσε τὰ αὐτὰ καὶ τὸν ἱατρὸν· ἀλλ' οὔτε τὰ χρήματα, οὔτε ἡ μετάνοια τοῦ Βαλεντίνου θὰ ἡμπούδιζαν τὴν Μαργάρωναν νὰ χωλαίνει καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς τῆς.

Τὸ χειρότερον εἶναι, ὅτι μαζὶ μὲ τὸ πόδι ἐβλάφθη ἀρκετὰ καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς γράας, διότι ἐγλυκάθη ἀπὸ τὰ φιλοδωρήματα τοῦ Βαλεντίνου, ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται, καὶ παρεπονέτο αἰωνίως ὅτι εἶναι ἄρρωστη, διὰ νὰ τῆς δίδῃ περισσότερα.

Νομίζετε ὅτι τὸ δυσάρεστον αὐτὸ διώρρωσε κάπως τὸν κακὸν χωρὰτατζήν; Καθόλου. Καὶ τὸ ἀκούσιον αὐτὸ ἐγκλήμα, τὸ πρῶτον ποῦ εἶχε κάμῃ ἡκολούθησαν πολλὰ ἄλλα.

Ὁ Βαλεντίνος εἶχεν ἀκόμη εἰς τὸ ἐνεργητικὸν του :

Μίαν μύτην σπασμένην, — τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀφ' οὗ ἔδειξεν ἓνα σχοινί εἰς τὴν θύραν τοῦ μπάρμπα-Μήτρου, τὸν ἐκάλεσεν ἔπειτα βιαστικά, φωνάζων ὅτι ἡ ἀγελάδα του ἔπαιεν εἰς τὸ ποτάμι. Τρέχει ὁ Μήτρος, σκοντάπτει εἰς τὸ τεντωμένον σχοινί, καὶ πίπτει μὲ τὰ μούτρα. Ὁ Βαλεντίνος ἠναγκάσθη νὰ του πληρώσῃ τὴν μύτην, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἐπαρηγόρησε τελείως τὸν τραυματικόν, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἐκρυψε τὸ ἀντίτιμον τῆς μύτης του εἰς μίαν κάλτσαν (ἡ ὁποία τῷ ἐχρησίμευεν ὡς χρηματοφυλάκιον.) ἐξηκολούθει νὰ μνησικακῇ κατὰ τοῦ Βαλεντίνου, προπάντων διότι ἡ φύσις τοῦ τραυμάτος του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τῆς Μαργάρωνας. . . Τῶντι, πῶς ἡμπούσε νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἡ μικρὰ ἐκείνη παρκαμφοῦσις τοῦ προσώπου του τὸν καθίστα ἀνίκανον νὰ ὀδηγῇ τὸ ἄροτρον ἢ νὰ ἀλμύγῃ τὴν ἀγελάδα; Ἄν ἦτο τοῦλάχιστον ἀνυπάρχων, θὰ ἡμπορούσε νὰ προβάλῃ, ὅτι ἡ ἐλλείψις τῆς μύτης τὸν ἡμπούδιζε νὰ εὕρῃ γυναῖκα τῆς ἀρεσκείας του. Ἀλλὰ πρὸς ἐπίμετρον τῆς συμφορᾶς, ὁ μπάρμπα-Μήτρος ἦτο ὑπὸ ἀνδρεμένος.

Ἐνα χέρι βγαλμένον, — τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν παρώτρυνεν ἐπιτηδεῖας τὸν μικρὸν Γεῶργον, νὰ ληλατήσῃ μίαν φωλεὰν κίσης, σημήνην εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς πανυψηλοῦ δένδρου, τὴν ὁποίαν εἶχαν εἰς τὸ μάτι ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου. Ὁ Γεῶργος, πολὺ ἐπιδέ-

ξιος εἰς τὴν ἀναρρίχσιν, ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πολμηρότερος ἀπ' ὅλους, καὶ εἶχε καυχῆθῃ πολλὰκις, ὅτι αὐτὸς μόνον θὰ ἐπαίρει τὰ κισσόπουλα, ἅμα ἐμεγάλωνσιν ὀλίγον, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέβαλε τὴν φιλοτιμίαν τοῦ μικροῦ βαρῶνου. Ἐνα χωριατόπουλον ἐκεῖ. ἕνας ἀπλὺς ὑποτελής, νὰ θεωρῆται ἀνώτερος εἰς ὅ,τι δὴποτε ἀπὸ ἓνα ἀρχοντόπουλον, αὐτὸ δὲν ἐχωνεύετο! Καὶ ὁ Βαλεντίνος ἐσυλλογίσθη ἐν τέγνασμά, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην του θὰ ἔκαμνε γελοῖον τὸν Γεῶργον, ἐν ᾧ αὐτὸς θὰ ἐθριάμβευεν.

Ἐποφελήθει μιάς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἡμποροῦσε νὰ τον ἰδῇ, ὁ Βαλεντίνος μὲ κίνδυνον νὰ κατατσακισθῇ, — ἀλλὰ τί δὲν κάμνει ἡ μεταίδοξία! — ἀναρρίχθη ὁ ἴδιος, μέχρι τῆς φωλεᾶς, πρὸς μεγάλην βλάβην τῶν φορεμάτων του, καὶ ἀφ' οὗ ἔδειξε τὰ πουλάκια εἰς ἓνα κλουβί, τὸ ὁποῖον εἶχε κρεμασμένον εἰς τὸν ὠμόν του, ἀδειασεν εἰς τὴν φωλεὰν τὸ περιεχόμενον ἐνὸς σακκιδίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο ἐφωδιασμένος.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι, ὁ Βαλεντίνος εἶπεν εἰς τὸν Γεῶργον ὅτι εἶχεν ἰδῇ καθαρά ἓνα κισσόπουλον νὰ πατῇ εἰς τὸ χεῖλος τῆς φωλεᾶς, — σημεῖον ἀσφαλές ὅτι οἱ νεοσοὶ θὰ ἐπετοῦσαν γρήγορα. Ἐπείπε λοιπὸν νὰ σπύσῃ. Ὅλη ἡ νεολαία τοῦ χωρίου ἐμαζεῦθη κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον.

— Μήπως φοβᾶσαι, Γεῶργο; δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ βάλωμε κανένα ἄλλον νὰ πάρῃ τὰ πουλιά;

— Ἄλλον, κύριε βαρῶνε; καὶ ποῖος ἄλλος εἶναι ἱκανὸς νὰ νανέβῃ ἐκεῖ ἀπάνω;

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ἀκούτ' ἐκεῖ!

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, σκαρφάλονε, φίλε μου! . .

Καὶ ὁ Βαλεντίνος ἐχαίρετο ἐν τῶν προτέρων διὰ τὸ πάθημα τοῦ μικροῦ αὐθάδους. Ὁ Γεῶργος ἔβαλε τὴν βλοῦξάν του, ἐπέταξε τὰ πεδιλά του, καὶ ἤρρισε νὰ ἀναρρίχῃται. Τὰ παιδιὰ ἐπερίμεναν ἐναγωνίως καὶ ἐβουκαλίζοντο μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὰ πουλάκια θὰ ἔκαμναν ἴσως νὰ πετάξουν καὶ — ὅπως συχνὰ συμβαίνει, — θὰ ἐπιπταν ἔξω ἀνὰ κατὰ γῆς, ὅπου οἱ πλέον εὐκίνητοι θὰ ἐσπεύδαν νὰ τα συλλάβουν· ἀλλὰ, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν ὅλων, ὅταν ὁ Γεῶργος ἐφθάσεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου, κραυγὴν τρόμου ἀντήχησε, καὶ ἀντὶ νεοσσῶν, ἔπαιεν κάτι φῦνοι ἀηδεῖς, — οἱ φῦνοι τοὺς ὁποίους εἶχε μαζεύσῃ ὁ Γιαννιός, καὶ μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Βαλεντίνος εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὰ κισσόπουλα. Σχεδὸν ἀμέσως κατέπεσε καὶ ἓνας ὄγκος κραυγῶν, ὁρηνολογῶν καὶ καταματωμένος ἀπὸ γδαρσίματα: Ἦτο ὁ Γεῶργος, ὁ ὁποῖος, τρομάξας ἀπὸ τὸ εὐρημα ἐκεῖνο τὸ παράδοξον, εἶχε σηκώσῃ

καὶ τὰ δύο του χέρια ἀπὸ τὸν κλάδον ποῦ ἐκρεμάετο.

Ἦμποροῦσε νὰ σπᾶσῃ τὸ κεφάλι του, νὰ μείνῃ εἰς τὸν τόπον. Ἐβγάλε μόνον ἓνα χέρι, καὶ αὐτὸ ἦτο μία σχετικὴ καλοτυχία.

Τῶρα ὁρηνολογεῖ ὁ Βαλεντίνος καὶ ζητεῖ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Γεῶργον διὰ τὸ κακὸν ποῦ του εἶχε κάμῃ. Πρὸς τιμωρίαν του, δὲν εὗρεν οὔτε τὴν ἱκανοποίησιν τῆς φιλοτιμίας του, τὴν ὁποίαν ἐξήτει, διότι κανὲν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου Κερκόζ — ἐκτὸς τοῦ Γιαννιοῦ, μάρτυρος καὶ συνενόχου, — δὲν ἐννοοῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Βαλεντίνος εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν φάρσαν του, ὁ δὲ θρύλλος

τὸ πρῶτον, καὶ το ἐτόλμει μ' ἓνα παλαιὸν μανδύαν κόκκινον.

Τὴν νύκτα, τὸ πελώριον αὐτὸ ἀνδρεκελλον εἰμποροῦσε νὰ περάσῃ, ἐξαίρετα ὡς Περγαλιό, ὡς τὸ σ τ ο ι χ ι ο δηλαδή, τὸ ὁποῖον οἱ κάτοικοι τῆς Βρετάνης πιστεύουν, — ἂν καὶ δὲν το εἶδαν ποτέ, — ὅτι καταδιώκει, διὰ νὰ τοὺς περὰσῃ εἰς τὸν διάβολον, τοὺς λαθροθηρας, τοὺς ζωοκλέπτας, τοὺς λωποδύτας, καὶ ἐν γένει ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὴν νύκτα ἐπιδίδονται εἰς ἔργα κακὰ, ἀντὶ νὰ πλαγιάζουν καὶ νὰ κοιμῶνται εὐθὺς μετὰ τὴν προσευχὴν, ὅπως πρέπει νὰ κάμνουν.

Τὰ μαγαζιά εἶχαν κλείσῃ, (ὅπως συνηθίζεται εἰς τὸ Κερκόζ, ἅμα περάσῃ ἡ

«Τοὺς ἐξαπέλυσεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, δεμένους δύο-δύο μὲ πλεξίδες ἀπὸ λουκάνικα! . . » (Σειρ. 212, σελ. 1.)

τῆς κίσης, ἡ ὁποία ἀνατρέφει φῦνους, προσετέθη ἐκτοτε εἰς τοὺς λοιποὺς θρύλλους, εἰς τὰς προλήψεις τοῦ χωρικοῦ στοιχείου τῆς Βρετάνης.

Μίαν ἀποπληξίαν, — τὴν ἡμέραν, ἡ μᾶλλον τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βαλεντίνος, ἐποφελούμενος τῆς εὐπιστίας τῶν ἀγαθῶν χωρικῶν, ἐσοφίσθη νὰ περιφέρῃ ἀνὰ τὸ χωρίον ἓν ἀνδρεκελλον, ἓνα σκιάχτρο, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσῃ ὡς ἐξῆς:

Μία κολοκύθα, ἐμπληγμένη εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ ξύλου, παρίστανε τὴν κεφαλὴν. Σκαμμένη ἀπὸ μέσα καὶ φέρουσα δύο μεγάλας τρύπας, ὡς ματια, ἡ κολοκύθα ἐφωτίζετο μ' ἓνα κερί, ἀναμμένον εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς. Ἐνα καρότον, ἐπεξεργασμένον καταλλήλως διὰ μαχαίριδιον, παρίστανεν ἀρκετὰ καλὰ μίαν μεγάλην μύτην κόκκινην, ἐπάνω εἰς κάτι φοβερά μoustάκια, ἀπὸ λινάρι ἀκατέργαστον. Ἀπὸ λινάρι ἐπίσης ἐγίναν τὰ μαλλιά καὶ τὰ φρύδια τοῦ ξυλάνθρωπου, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζεν ἐν παλτοκάπελῳ. Ἀντὶ ὧμων, ὁ Βαλεντίνος ἐκάρφωσεν ἓνα ξύλον, ἀποτελοῦν σταυρὸν μὲ

ἐνάτη ὥρα, καὶ ὅλοι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι εἶχαν γυρίσῃ εἰς τὰ σπίτια των· ἀλλὰ μερικὰ φῶτα ἔλαμπον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς τὰ παράθυρα τῶν ἀνω πατωμάτων, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἐξοχὴν, δὲν ἔχουν πάντοτε παρὰθυροφύλλα. Κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ παράθυρα ἦλθε καὶ ἐστάθη κρυφὰ ὁ Βαλεντίνος, ὑφόνων τὸν ξυλάνθρωπον τοῦ ὡς τὰ γυαλιά, τὰ ἐκτυποῦσε σιγὰ μὲ τὸν ὦμον τοῦ Περγαλιό. . . τάν! τάν! τάν! . . διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν θυμάτων του.

Καὶ ὡς θυμὰ, ἐξέλεξε πρῶτα-πρῶτα μίαν γραῖαν φιλάργυρην, μίαν γραῖαν ὀλίγον κλέπτριαν καὶ πολὺ κουτήν, τὴν ὁποίαν ὑπὸ πτεύοντο πρὸ καιροῦ ὅτι ἔκαμνε ληστρικὰς ἐπιδρομὰς εἰς τὸν λαχανόκηπον τοῦ κόμης, τὸ βράδυ-βράδυ. Εἶχε πλατεῖα μανίκια, πελώριες τσέπες καὶ φαρδὺ φουστάνι, διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ κρύπτῃ εὐκόλως τὰ κλοπιμαῖα. Δὲν ἦτο κλέπτρια διὰ κάθε πρᾶγμα ἢ γράτ' Ἀγάθῃ μόνον ποῦ δὲν ἐννοοῦσεν, ὅτι κάθε πρᾶγμα ποῦ φυτρώνει εἰς τὴν γῆν δὲν ἀνήκει εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἄν εὗρισκεν εἰς τὸν δρόμον κανένα χιμένον

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

BIBΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΕΤΑΝΗΝ

Πολλὰ καὶ διάφορα ἦσαν τὰ παράπονα ἐναντίον τοῦ Βαλεντίνου· ἀλλὰ τὸ παιγνίδι ποῦ ἔκαμε τελευταίως εἰς τὸν κ. βάϊλον (τὸν δικαστήν) τὰ ὑπερέβη ὅλα. Φαντασθήτε ὅτι ἔλαβε τὸ θράσος νὰ ξεμποῦρῇ ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῶν τοῦς τέσσαρες σκύλους τοῦ ἀξιωματικοῦ λειτουργοῦ τῆς Θέμιδος, τοὺς ὁποίους ἐξαπέλυσεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, ἐν ἡμέρᾳ ἐμποροπανηγύρεως, δεμένους δύο-δύο μὲ πλεξίδες ἀπὸ λουκάνικα! . .

Οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ ἐγέλασαν μὲ τὴν καρδιάν των, διότι ὁ βάϊλος ἦτο διάσημος διὰ τὴν φιλαργυρίαν του, καὶ ἀπὸ τότε ἐβήκεν ἡ παροιμία ποῦ λέγει: «τὸν καιρὸ ποῦ ἔδειξαν τοὺς σκύλους μὲ λουκάνικα». Ἀλλ' ἐπειδὴ, ποῖος ὀλίγον ποῖος πολὺ, ὅλοι εἶχαν παρόμοια παράπονα ἐναντίον τοῦ νεαροῦ βαρῶνου Βαλεντίνου Κερκόζ, συνέδραμον προθύμως τὸν βάϊλον εἰς τὸ ἐκδικητικὸν του σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἐξῆς: Νὰ παρουσιάσῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὸν κ. κόμητα, τὸν πατέρα τοῦ Βαλεντίνου, αἰτήσεις περὶ ἀποζημιώσεως τόσῃ πολλὰς, ὥστε νὰ ναναγκασθῇ οὗτος νὰ ἐξορίσῃ τὸν υἱόν του.

Ὁ Βαλεντίνος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκριβῶς δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἐπὶ δέκα ἤδη ἔτη ἀνεστάτονε τὸν τόπον μὲ τὰ κατορθώματά του. Ἐγέλασαν μὲ τὰς πρώτας του τρέλλας, καὶ συνεχώρησαν προθύμως μερικὰς ἀθῶας ἀστειότητας εἰς τὸ ἀρχοντόπουλον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄλλως τε ἀξιαγάπητον διὰ τὴν φαίδριν καὶ ἀνοικτόκαρδον χαρακτῆρά του. Ἀλλ' οἱ ἀγαπῶντες τὰ ἀστεῖα, παρασύρονται γρήγορα καὶ ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια, ὅσον δὲ καλὸ παιδί καὶ ἂν ἦτο ὁ ἥρωας μας, ὅσον καὶ ἂν ἐλυπεῖτο πρῶτος αὐτὸς διὰ τὴν βλάβην τὴν ὁποίαν ἐπροξένει, εἶχεν ἤδη εἰς τὴν συνειδήσιν του, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσυγχωρήτου αὐτῆς ἐλαφρότητος, τὸ βά-

που γίγ, είμπορούσε νά το ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἦτο ἀδύνατον ὅμως νά περάσῃ ἀπὸ ἀγρόν γεωμήλων, παραδείγματος χάριν, χωρὶς νά ξιχῶσῃ μερικὰ καὶ νά τα κρύψῃ ὡς διὰ μαγείας εἰς τὰ βᾶθη τῶν θυλακίων της. Ἐπίσης, τὰ αὐγά που ἐβλεπεν, ὅσον πλησίον καὶ ἂν ἦτο ὁ ξένος ὀρνιθῶν, τὰ ἐθεωροῦτε πάντοτε ὡς αὐγά χαμένα, καὶ ἀμέσως ἐσπεύδε νά τα κάμῃ ἰδικὰ της.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Louis Morin)

Η ΚΟΥΚΛΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

Ἡ μικρὰ Φώφη μ' ἐνδυμασίαν οἰκιακὴν, μὲ κομψὴν ποδίσαν. Εἰσέρχεται σιγά, κρατοῦσα εἰς τὴν ἀγκαλιάν της ἓξ κούκλας, ἐκ τῶν ὁποίων μερικαὶ εἶνε ἄρρωσται καὶ σκεπασμέναι ἢ μανδυλοδεμέναι. Ἄν ἔχῃ καρεκλίσας ἢ κρεβατάκια εἰμπορεῖ νά τα φέρῃ, διὰ νά τοποθετήσῃ τὰς ἄρρωστας κούκλας. Ἄλλως, τὰς τοποθετεῖ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἢ εἰς τὰ καθίσματα τοῦ δωματίου.

Κυρίαί καὶ κύριοι, σᾶς παρουσιάζω τὴν οἰκογένειάν μου, τὰ ἀγαπητὰ μου παιδάκια. . . Ὡς τὴν ὥρα ἔγω μόνον ἔξῃ, ἐλπίζω ὅμως νὰ ποκτῇσω περισσότερα. Ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ κούκλας. Καθένας μὲ τὸ γούστό του, δὲν εἶνε ἀλήθεια; . . . Λοιπὸν σᾶς τας παρουσιάζω. . . Ἐμπρός, Δεσποινίδες, κάμετε μίαν ὑπόκλησιν εἰς τὰς ὥραιας κυρίας πού σας κυττάζουν μὲ τόσο γλυκὸ χαμόγελο. . . Τὰς ἄλλας (δεικνύουσα τὰ σκεπασμένας καὶ μανδυλοδεμένας) θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νά τας συγχωρήσετε. Αὐτὲς εἶνε ἄρρωσται. (Δαμβάνουσα μίαν εἰς τὰς ἀγκάλας της.) Αὐτὴ ἡ καϊμένη ἢ Ἀνθούσα ἔχει τρομερὸ πονόδοντο. Δὲν ἡσυχάζει οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα. Γι' αὐτὸ ἔχει δεμένο ἔτσι τὸ μάγουλό της. . . Ἐλα, Ἀνθούσα μου, χαίρετίσε καὶ σὺ τὰς κυρίας, γέλασε λιγάνι. . . δὲν περᾶζει. . . θὰ σε ὠφελήσῃ. Ἄ, μπράβο! ἔτσι! . . . Τώρα δὲν εἶσαι λιγάνι καλλιτέρα; . . . Ὁ πονόδοντος, βλέπεις, εἶνε πρᾶγμα νευρικό. . . Ὀλίγη διασκέδασις, ὀλίγον θάρρος, ὀλίγη θέλησις. . . καὶ ἔπειτα: Τί ἔγινεν ὁ πόνος μου; Πᾶσι! μοῦ πέρασε χωρὶς νά το καταλάβω! . . . (Τὴν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον.) Ἐλα τώρα, χρυσὸ μου, πῆγαινε νά κάμῃς νάνι. Ἐσὺ δὲν μπορεῖς νά σταθῇς ἀπὸ τὴ νύστα. (Τὴν ἐξαπλῶναι καὶ λαμβάνει ἄλλην, ἐπίσης ἄρρωστην.) Δεσποινίς Ὀλγα! (Τὴν βάζει νά στείλῃ φίλημα.) Πέταξε ἓνα φιλάκι, μικρό μου. Ἐτσι, μπράβο! . . . Αὐτὴ, κυρίαί καὶ κύριοι, ἔχει μανία μὲ τὰς λεμβοδρομίας. Προχθὲς ἀναποδογυρίσθηκε ἢ βάρκα της, καὶ μπλοῦμ! πάρ' τὴν μέσῃ θάλασσᾳ. . . δηλαδὴ ἐστὶ λίμνη τοῦ πάρκου. Ἄν δὲν ἦταν ἐκεῖ οἱ θεοὶ της νά τὴν βγάλουν μ' ἓνα καμάκι, ἄλ-

λοῖμονον, θὰ μου ἐπνίγετο! Ἐκφυλόγησεν ὅμως τὸ καϊμενάκι μου, καὶ ἐπαθε διπλὴ περιπνευμονία. Μάλιστα, διπλὴ! Γιατρικά, ζεστάματα, βιζικάντια, βιβλῆλες καὶ τὰ ρέστα. . . (Βήκει σιγά, ὅθρην δὲ βήκει ἡ κούκλα.) Ὅριστε! Ὅριστε! ἄχ, αὐτὸς ὁ βήχας, πῶς ἐπιμένει! (Τὴν κτυπᾷ εἰς τὴν ράχιν.) Βλέπω ὅτι πρέπει νὰ πῶ πᾶς πᾶς καμμιὰ ἐξοχὴ, διὰ νὰ καλᾷ ἡ Ὀλγα μου. . . Ὅσο γιὰ τὴν Ἀρτεμισία. . . πρέπει ἀρά γε νά σας το πῶ; . . . (Ὁμιλεῖ ἐκ μέρους τῆς κούκλας, μὲ λεπτὴν φωνίσαν.) «ὦ, μὴ! σᾶς παρακαλῶ, μαμάκα, μὴ τοὺς τὸ πῆτε!» (Μὲ τὴν φωνὴν της.) «Ὀχι, ἀπεναντίας θὰ το πῶ. (Ἀπορροιστικῶς.) Σιωπὴ, Ἀρτεμισία! παῦσε! Μὴν ἐνοχλῇς τὰς κυρίας μὲ τὴν μουρμούρα σου! . . . Νὰ ξεύρετε καλὰ, κυρίαί μου, ὅτι ἡ κυρία ἀπ' ἐδῶ κατεβρόχθισε τόσα πολλὰ μπομπόνια, γλυκίσματα καὶ παξιμαδάκια, ὥστε τὴν ἐπίζεε. . . (Κάμνει κίνημα ἐκφραστικόν) μιὰ φοβερὴ κακοστομαχία, ποῦ ἀκόμη ὑποφέρει. Ἦταν, ξεύρετε, προχθὲς, ἡμέρᾳ ὑποδοχῆς. Ἐγὼ εἶχα τὰς φίλας μου, τὰς ἐπισκεψάμεναι, ἐκὺτάξαζα πῶς νὰ περιποιηθῶ τὸν κόσμον, καὶ δὲν ἡμποροῦσα νά τὴν ἐπιδέλω πολὺ. . . Καὶ μὲ τὴν πρόβασιν τάχα ὅτι θέλει νά προστέρῃ, αὐτὴ τὰ γλυκίσματα εἰς τὰς κυρίας. ἢ λαίμαργγῃ. . . (Ἡ κούκλα κλαυθμηρίζει καὶ λέγει: Δὲν θὰ το ξανακάμω.) Πολὺ καλὰ! πολὺ καλὰ! Λοιπὸν, Ἀρτεμισία, πῆγαινε τώρα νὰ κοιμηθῇς καὶ πρόσσε, νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου. Πρόσεξε καλὰ! . . .

Ἀπὸ τὰς ἄλλας τρεῖς, ὦ, ἀπ' αὐτὰς δὲν ἔχω κανένα σπουδαῖο παράπονο! Ἀλλὰ τί τα θέλετε! μεγάλη φροντίδα θέλουν ἔξῃ παιδιὰ, ἔξῃ κορίτσια μάλιστα! Τ' ἀγρία εἶνε ἄλλοι τ' ἀγρία δὲν μένουν καὶ πολὺ εἰς τὸ σπῆτι, καὶ δὲν τα ἔχει ὁλοὺν ἡ μαμά. Πι' αὐτὸ εἰδοποίησα ὅλους μου τοὺς συγγενεῖς, νά το ξεύρουν, ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θέλω ἀγρία. Δὲν δέχομαι πιά κορίτσια. Θέλω ἔξῃ ἀγοράκια, διὰ νά γίνῃ σωστὴ ἢ δουζίνα μου! — Ἄ, τὰ παιδιὰ θέλουν μεγάλη φροντίδα. Παραπονοῦμαι τώρα ποῦ δὲν ἔχω νὰ κάμω παρὰ μὲ πονόδοντο, μὲ κακοστομαχία, μὲ καμμιὰ εἰκοσαριά μαθήματα, πιάνο, ἱππασία, χορὸ, ποδήλατον καὶ μελέτη γιὰ ἐξετάσεις. Τί θὰ γίνω μεθύριον, ποῦ θὰ μεγαλώσουν, ποῦ θὰ τα βγάλω εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸ παλάτι, εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰ θέατρα; . . . Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐστὶν ἀρχὴ δὲν ἤθελα ποδήλατο γιὰ τὰ κορίτσια μου. . . Ἄν ἦσαν ἀγρία, μάλιστα. . . ὕστερα ὅμως ἀναγκάσθηκα νὰ ὑποχωρήσω. Ἀγρία, κορίτσια, ὅλοι σήμερον πῆγαινον μὲ ποδήλατα. Εἶνε μόδα, βλέπετε, καὶ ἡ μόδα μᾶς παρασύρει ὅλους. Τώρα, ἡ Λουκία μου καὶ ἡ Κάκια μου πῆγαινον μὲ τὰ ντεμ καὶ εἶνε μιὰ

χαρὰ νά τας βλέπῃ κανεῖς. Μητρικὴ ἀδυναμία, θὰ μου εἰπῇτε νάί, ἀλλ' ἂν τας ἐβλέπατε καὶ σεῖς. . .

Τὰ γόρια μου, — ἂν δηλαδὴ μοῦ χαρίσουν καὶ ἀγρία, — θὰ τὰναθρέψω ἀλλοιῶτα, θὰ τοὺς δώσω σπαρτιατικὴν ἀνατροφὴν θὰ τα κάμω ἄνδρες ἀληθινούς. . . Ἐδιάβλεξα προχθὲς ἐστὶ βιβλίον μου γιὰ ἐκείνον τὸν μικρὸν Σπαρτιάτην, ποῦ τον ἔτρωγε, ποῦ τον ἐξέσχίζεν ἀπὸ μέσα ἡ ἀλεπού, χωρὶς αὐτὸς νὰ δειξῇ τὸ παρχμικρόν. — Τί φωνὲς θὰ ἐδγαζα ἐγὼ, ἂν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν του! — Δὲν σας λέγω ὅτι τὰ γόρια μου θὰ φθάσουν ἔως ἐκεῖ! ἀλλὰ τέλος πάντων, θὰ τοὺς δώσω μίαν ἀνατροφὴν ἂν ἐρρωπῇ ἢ καθὼς λέγουν τὰ δέληρα μου. . . Ἄν ἐρρωπῇ ἢ ἔτσι το λέγουν ἀρά γε; Ἄ, ὅχι! ἀρρενωπῇ ἢ ἢ! Αὐτὴ εἶνε ἡ σωτὴρ λέξις. Σκληρὴ γυμνασία! Θὰ τρώγουν ψωμί καὶ κόρδαμο! Ὀχι μελανά ζωμόν, γιὰτὶ ἡ μαγειρίσα δὲν πιστεύω νὰ ξεύρῃ τὴ συνταγὴν τοῦ ἀλλὰ κρέας μισοψημένο, μὲ τὸ αἶμα, κατὰ τὰς νερόδραστες, καὶ διδούλῃ. — ἢ πολὺ ὀλίγες, — λιγούδιες. . . (Κτυπᾷ τὴν Ἀρτεμισίαν.) Τ' ἀκούς. Ἀρτεμισία; . . . (Μὲ λεπτὴν φωνήν.) «Καλλιτέρα, μαμά. Γιατὶ τότε θὰ τρώμε μᾶς περισσότερες! . . .» (Ἀδυστηρῶς.) Σιωπὴ, κυρία! Δὲν ἐντρέπεσαι ὕστερ' ἀπὸ τὰ προχθὲσινὰ σου καμώματα; Ἐξέχασες τί μου ὑποσχέθηκες πρὸ ὀλίγου; (Κτυπᾷ τὴν Ἀρτεμισίαν καὶ ἀναπνέουσα.) Μπᾶ! Εἶνε τρεῖς ἡ ὥρα; . . . Πότε πέρασε! . . . Καὶ ἐγὼ, ποῦ με περιμένει ἡ Εἰρηνούλα, μὲ ὅλα μου τὰ κορίτσια; . . . (Δαμβάνει ὅλας τὰς κούκλας.) Γρήγορα, γρήγορα, παιδιὰ μου! Πρέπει νά σας σιγυρίσω, σᾶς τὰς τέσσερες, ποῦ θὰ ἔλθετε μαζί μου. Σεῖς αἱ δύο, Ὀλγα καὶ Ἀρτεμισία, θὰ μεῖνετε. . . νὰ φυλάξετε τὸ σπῆτι. (Χαιρετᾷ καὶ ἐξέρχεται.) Ἄν τὴν χειροκροτήσουν, ἐπιστρέφει καὶ βάζει τὰς κούκλας της νὰ χαιρετήσουν καὶ νὰ στείλουν φίληματα πρὸς τὸ ἀκροατήριον. Ἐπειτα πάλιν ὑποκλίνεται καὶ φεύγει.)

(Camille Norbert)

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ διδασκάλισσα, εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς:

— Λοιπὸν, Ἐλένη, ἡ μαμά σου σοῦ ἔδωκε 50 λεπτά καὶ ὁ μπαμπᾶς σου 30. Πόσα ἔχεις τὸ δλον;

Καὶ ἡ Ἐλένη, μετὰ σοφιστικῆς:

— Πρῶτον καὶ κύριον, οὔτε ὁ ἓνας μοῦ ἔδωκε τίποτε, οὔτε ἡ ἄλλη. . .

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουλουδὶ τῆς Καρδιάς

Ἡ Φιρὴ πρὸς τὴν Κικήν:

— Γιὰ ἄκου, Κική. τί βοή εἶνε αὐτὴ;

Καὶ ἡ Κική:

— Κουτὴ, ταυτίδ μου βοῖζουν ποῦ ἐπῆρα κινεῖν δὲν σοῦ το εἶπα καὶ τὸ πρῶτ;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀργυροῦχου Φωνῆς

Ὁ θεὸς τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου τὸν ἐρωτᾷ:

— Δέν μου λές, εἰς τὴν Γυμναστικὴν ἔχετε καὶ χορούς;

— Τί ἔτε, καλέ! ὅλοι εἴμεθα ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀταβύριου Ρόδου

Ὁ Κώστας πρὸς τὸν ὑπὲρθετον:

— Πῆγαινε νά μου χαλάσῃς τὴν δραχμὴν μου. . .

Καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος ἐκπληκτικός:

— Μπᾶ! καὶ πῶς δὲν τὴν διορθώσῃς ὕστερα;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κερατιοῦ Κόλπου

ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο «ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ»

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δευτέρα ἐξαμηνία. Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει καὶ ὁ «Ἀσωτος Υἱός», ὁ ὁποῖος θὰ κυριαρχήσῃ καθ' ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν, μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Περὶ τοῦ νέου μας μυθιστορήματος σᾶς εἶπα ἀρκετὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον, δταν σας ψήλησα περὶ τῶν Νέων τοῦ 1902. Τάναθημοσιεῦ ἐδῶ, διὰ νὰ τὰναγνώσουν καὶ οἱ ἐφετανοὶ συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξευρουν ἀκόμη τί εἶνε ὁ «Ἀσωτος Υἱός».

Ὁ Λουδοβίκος Μορέν (Louis Morin) συγγραφεὺς συγχρόνως καὶ ζωγράφος, ἔγραψε τὸν Ἀσωτον Υἱόν καὶ τὸν εἰκονογράφησε τὸσον ἄρρωστος καὶ λαμπρῶς, ὥστε δὲν εἰσέφερε κανεῖς τί νὰ πρωτοπαυμάσῃ, τὸ κείμενον ἢ τὰς εἰκόνας. Εἶνε εὐφύεστατον, ζωηρότατον, ἱστεϊότατον. Κλαίει κανεῖς. . . ἀπὸ τὰ γέλια, δταν το δι-αβάζῃ. Καὶ πραγματικῶς, μᾶς ἐχρειάζεται ἐν τοιούτοις ἔργοις παιδρὸν, διὰ νὰ ξεσκῶσωμεν πεῖται ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς Βοηροποιίας. Σᾶς προ-λέγω ὅμως, ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ δακρύσετε ἀληθινὰ, διότι εἰς τὸ τέλος ὁ Ἀσωτος Υἱός γίνεται καὶ αὐτὸς συγκινητικὸς. Εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς εὐγενόπαιδος, ἐνὸς μικροῦ βαρῶντος τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ὁ ὁποῖος, μετὰ πολλὰ κατωρθώματα, ζητεῖ αὐθαδῶς ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας του, καὶ ἀπέρχεται εἰς ἀναζητησὶν μέλλοντος. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Πα-ρίσι, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν Βενετίαν, — ὅπου πα-ρευσκόμμεθα εἰς τὰ θαυμάσια καρνάβλια της, ὁ Βαλεντίνος ἐξοδεῖται ἀφειδῶς τὰ χρήματά του εἰς διασκέδασιν, καὶ συγχρόνως πίπτει εἰς χεῖρας κατεργαίων, οἱ ὁποῖοι τὸν ραδιουργοῦν, τὸν περιπαίζουν, τὸν κλέπτουν, τὸν ἀπογυμνώνουν, τὸν ἀφίνουν χωρὶς πεντάραν, καὶ τὸν ἀναγκάζουν νὰ ἐπιστρέψῃ περὶ εἰς τὴν πατρίδα του. . .

Ὅπως ὁ Ἀσωτος Υἱός τοῦ Εὐαγγελίου, καταν-τᾷ καὶ ὁ ἥρωας μας κατ' ὁδὸν εἰς τὴν ἀθλιό-τητά, ὥστε βόσκει χοίρους καὶ ποιεῖ νὰ χορτα-σθῇ μὲ τὰ βυλκοκέρατα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν. . . Τέλος ἀπορρίπτει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πατέρα του καὶ νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας του. . . Ἀλλὰ θὰ τὸν δευθῇ; ἢ θὰ τὸν συγχωρήσῃ; . . . Ὀ, τί ἀγωνιώδεις καὶ συγκινητικαὶ σελίδες! Ἀλλ' ἔως νὰ φθάσωμεν εἰς αὐτάς, πόσας ἄλλας φαιδράς θὰ περάσωμεν, πόσα κωμικὰ ἐπεισόδια καὶ περι-πέτειας θὰ μας διηγηθῇ ὁ συγγραφεὺς: καὶ τὸ φαι-τρὸν ὕψος του καὶ τὰς φαιδράς του εἰκόνας!

Κίκια (Α.Δ.) σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον, καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ γίνῃ ἀπὸ τυπογραφικὸν λάθος. . . κακία.

Γαῖε Γράχης, (Γ.Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω ἐξ ὅσων προτείνεις.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: — τὸ Ἐρι-νὸν Ἀρωμα πληροφορεῖ τὸν Μέλανα Ἀδά-ματτα ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νά του φανερώσῃ τὸνομά του, καὶ ἀρ' οὐ μᾶλλον πρῶτα τὸ ἰδικόν του. — ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης χαίρετ' ὅν Δαφνοστεφὴ Ναυ-αρχον καὶ τὸν ἐρωτᾷ διὰ τὸν γράφει; — Βίκτωρ ὁ Μαῦρος ζητεῖ τὰς χεῖρας τῆς Σχορῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ζωηρᾶς Ὑπαρχεως δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ὁ Σίρ-Ιά-Φα-λουὰς πληροφορεῖ τὴν Μεληρᾶν Ἀκτίνα ὅτι τὴν ἐμάντευσε, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν θὰ μᾶλλον π-δῇατον. — ἡ Μαῦρη Προσωπιδιοφόρος ζητεῖ ἀλληγογραφίαν μὲ τὴν Μόρσιν. τῆς ὁποίας τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν τῆς ὑπερήρεσε. — τὸ Κορινθιακὸν Κῶμα ἀσπάζεται τὴν Τρίαν-ναρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Κυκνεῖου Ἀσματος. — τὸ Σπῆλαιον Δοξάπα-τρή χαίρετ' τὴν Ονειροπόλιν Ψυχὴν καὶ ἀφοῦ ἀνέρεσεν εἰς τὰ Μ. Μ. Δικηγόρον καὶ Ἀ-στυνόμον, ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ μαντεύσῃ τὸ ἐπώ-νυμόν της; τὸ αὐτὸ ἀσπάζεται τὸ Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἀποκλ-ύψιν τοῦ νέου ψευδωνύμου του. — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, παρακαλεῖ τὴν Ονειροπόλιν Ψυχὴν νὰ τῷ ἀποστείλῃ τὸ πρῶτόν της τετρά-διον, ὡς ἔπραξε καὶ αὐτός; — ἡ Τυφλόμυγα πληροφορεῖ τὸν Ἀταβύριον Ρόδον ὅτι, ἂν καὶ πρὸ μηνὸς ἀπῆλθεν εἰς τὸ τελευταῖον του δελ-τῆριον, δὲν ἔλαβεν ἀκόμη ἰδικόν του. — ἡ Ἀρθε-τοῦ Παργασοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶλλον τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Ἀρῆς τοῦ Κίμπου καὶ τοῦ Λευκοῦ Τακίνο. — ἡ Φθινοπωρινὴ Νδὲ πλη-

Ὁ Εὐμαῖος, ἐκ τῶν πρώτων, ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὰ κατὰλληλα προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τῆς ἀνίας τῶν διακοπῶν. Ἐπρομηθεύθη δέκα κα-λοκλήρους τόμους τῆς «Διαπλάσεως», μὲ τοὺς ὁποίους φαντάζεσθε τί δροσερὸν καὶ διασκεδα-στικὸν καλοκαίρι θὰ περάσῃ. Πραγματικῶς εἶνε νὰ τὸν ζηλεύῃ κανεῖς καὶ. . . νὰ τὸν μιμηθῇ. Διότι αὐτὸ εἶνε τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου! Οἱ τόμοι μας εἶνε τὸσον εὐθύνη, καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποστολῆς χρημάτων — μὲ τὰς ταχυδρομικὰς Ἐπιταγὰς, — τὸσον πρὸχειρα. . .

Ἀπόγονο τοῦ Νέστορος, τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν μὲ παραρτήματα (τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε) δὲν διαδίδονται. Αἱ ἀπαιτήσεις πρέπει νὰ γρά-φονται εἰς τὸν δι' αὐτὰς ὀριζόμενον χώρον.

Κ' ἐγώ, Ἀσπρο Πορτικάκι, περητῆρησα πρὸ καιροῦ ὅτι τὸ κακὸν ἀνέι νὰ διηγοσέται, αὐξάνει. Ἐκατοντάδες κλοπιμαίων Ἀσκήσεων μοῦ ἐστάλησαν εἰς τὸν τελευταῖον Διαγωνισμόν, καὶ τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι μερικὰ ἐδημοσιεύ-θησαν, διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμοῦμαι δλὰς τὰς δημοσιευθείσας Ἀσκήσεις! Εἰς τὸν προσεχῇ ὁμῶς Διαγωνισμόν θὰ λάβω τὸσον αὐ-στηρὰ μέτρα, τὸσον δρακόντια, ὥστε εἶμαι βε-βαία ὅτι τὸ κακὸν θὰ περιορισθῇ.

Θεαγέρη [ΕΕΕ] πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστο-λὴ σου, ἡ περιγράφουσα τὰ κἀλλη τοῦ Βοσπόρου σας. Πῶς ἤθελα νά μου ἔγραψες συχνότερα, ὑποκλῆπτων ὀλίγας στιγμὰς ἀπὸ τὰς ἀσχολίας σου, μικρὰ βιοπλαίσια. . . Ἡ πληροφορία σου περὶ τῆς διότι ἔστειλα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης.

Πολλὰ ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφει πάλιν ὁ Ἀγ-γελος τῆς Ἀγάπης. δι' ἡ Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων ἀνεχώρησεν εἰς Σάμον ἢ Ἀνακα-τοσοῦρα ἀνεχώρησεν εἰς Τήνον (καλὴν δια-σκέδασιν καὶ εἰς τὰς δύο), καὶ ὅτι αὐτὸς πα-ρευρβῆ εἰς τὰς ἐξετάσεις ἐνὸς Σχολείου, ὅπου ἐπαίξαν λαμπρὰ τὰ «Δέκα Παιδιὰ» καὶ τὸ μόνολογον τοῦ κ. Βενοπούλου «Νὰ ἦμουν ἀγό-ρι». — Αὐτὰ δλὰ ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης μοῦ ταγάρει ἐξηρότατα, διότι, λέγει, ἔχασε τὴν εὐχολογίαν σου. Ψεύρετε σεῖς κανένα τρόπον διὰ νὰ τὴν εὐρῃ;

Συνήθως, Μαῦρη Προσωπιδιοφόρος, εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ἀπαντᾷ εἰς ἐκείνας τὰς ἐπιστο-λάς, αἱ ὁποῖαι ἐπιδέχονται ἀπάντησιν ἐκτενε-στέραν, ἐπὶ ἐρωτήσεως, ἐπὶ θέματος, ἐπὶ ζη-τήματος τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ὅλους τοὺς ἀνα-γνώστας. Τοιαύτη σήμερον ἦτο ἡ ἐρωτήσίς σου, καὶ δι' αὐτὸ βλέπεις, σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ.

Ἀταβύριον Ρόδου [ΣΕ] ἔστειλα ὅτι ἐζητήσες. Τὰ Παιδ. Πνεύματα πολὺ ὠραία, καθώς καὶ ἡ ἐπιστολὴ σου. Ὅταν ἐδιάδασα ποῖα αἰσθήματα σοῦ ἐνένευσαν τὰ δύο προτελευταῖα φυλλάδια (22 καὶ 23) εἶπα: Ἰδοὺ γῆ γόνιμος, ἡ ὁποία ἀποδίδει χιλιαπλασίως τὸν ριπτόμενον σπόρον.

Κίκια (Α.Δ.) σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον, καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ γίνῃ ἀπὸ τυπογραφικὸν λάθος. . . κακία.

Γαῖε Γράχης, (Γ.Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω ἐξ ὅσων προτείνεις.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: — τὸ Ἐρι-νὸν Ἀρωμα πληροφορεῖ τὸν Μέλανα Ἀδά-ματτα ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νά του φανερώσῃ τὸνομά του, καὶ ἀρ' οὐ μᾶλλον πρῶτα τὸ ἰδικόν του. — ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης χαίρετ' ὅν Δαφνοστεφὴ Ναυ-αρχον καὶ τὸν ἐρωτᾷ διὰ τὸν γράφει; — Βίκτωρ ὁ Μαῦρος ζητεῖ τὰς χεῖρας τῆς Σχορῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ζωηρᾶς Ὑπαρχεως δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ὁ Σίρ-Ιά-Φα-λουὰς πληροφορεῖ τὴν Μεληρᾶν Ἀκτίνα ὅτι τὴν ἐμάντευσε, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν θὰ μᾶλλον π-δῇατον. — ἡ Μαῦρη Προσωπιδιοφόρος ζητεῖ ἀλληγογραφίαν μὲ τὴν Μόρσιν. τῆς ὁποίας τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν τῆς ὑπερήρεσε. — τὸ Κορινθιακὸν Κῶμα ἀσπάζεται τὴν Τρίαν-ναρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Κυκνεῖου Ἀσματος. — τὸ Σπῆλαιον Δοξάπα-τρή χαίρετ' τὴν Ονειροπόλιν Ψυχὴν καὶ ἀφοῦ ἀνέρεσεν εἰς τὰ Μ. Μ. Δικηγόρον καὶ Ἀ-στυνόμον, ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ μαντεύσῃ τὸ ἐπώ-νυμόν της; τὸ αὐτὸ ἀσπάζεται τὸ Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἀποκλ-ύψιν τοῦ νέου ψευδωνύμου του. — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, παρακαλεῖ τὴν Ονειροπόλιν Ψυχὴν νὰ τῷ ἀποστείλῃ τὸ πρῶτόν της τετρά-διον, ὡς ἔπραξε καὶ αὐτός; — ἡ Τυφλόμυγα πληροφορεῖ τὸν Ἀταβύριον Ρόδον ὅτι, ἂν καὶ πρὸ μηνὸς ἀπῆλθεν εἰς τὸ τελευταῖον του δελ-τῆριον, δὲν ἔλαβεν ἀκόμη ἰδικόν του. — ἡ Ἀρθε-τοῦ Παργασοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶλλον τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Ἀρῆς τοῦ Κίμπου καὶ τοῦ Λ

μέ τον 'Ελπιδοφόρον, Βίωμαρχ. Πειραικήν Νύκτα, Οιδίποδα Τύραννον και Κοιμισμόδον — ή 'Αργυροχρος Φωγή με τον Δευκλόν Κρίνον και Πολύχρωμον Χρυσάλλίδα — ή Μαύρη Πρωσωπιδοφόρος με την Νεαράν Καρδίαν, Κορινθιακόν Κῆμα, Λουλοῦδ' τῆς Καρδίας και Καρδίαν ὑπὸ Πέτρον — ή Σίρ Λά Φαλονάδ με τον Κορινθιακόν Κῆμα, Μελιχράν 'Αχτίνα, Μικράν Βιολίστριαν, Τέξαν και Κόρην τοῦ Μωριῶ — τον Γυμνάσιον Χίου με τον 'Αφρικανικόν 'Ηλιον, 'Ονειροπόλον Ψυχῆν, Λουλοῦδ' τῆς Καρδίας και Κοπηλάτιδα Κῆθρον.

'Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Δά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Πάτροκλον 'Αν-
τωνιάδην (ἐλήφθησαν) 'Ερυθρόν Νέφος [(ΕΕ)]
βέβαια τὸ αἰώνιον τραγοῦδι «ποῦ συνδέουν τὰ
στρα καὶ κομπανιάρει ή θάλασσα» εἶνε πολὺ
ὠραιοτέρον ἀπὸ αὐτὰ που τραγοῦδουν κάθε βρά-
δυ εἰς τὸ Ζάππειον·) Λοῖζιαν (μοῦ ἤρεσαν τὰ
Ποιήματα χωρὶς στίχους) καθώς και ή μετέ-
φρασις τοῦ ὀνείρου της 'Αθαλίας· αὐτὴν τὴν φο-
ρὰν ἐπέτυχες περισσότερον νομίζω ὁμως ὅτι
ή 'Αθαλία εἰς τὴν Γραφὴν ὀνομάζεται Γυθολία,
καὶ ἔτσι πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ἐλληνικά·) 'Εα-
ρινδὸν 'Αρμα, Δρὸν τοῦ Κάμπου (ἔστειλα
χάρτην Ἀύσεων μετὰ λ[ο]μοῦ) 'Ανατέλλοντα
'Αστέρη [(ΕΕ)] διὰ τὴν καλλιγραφικὴν ἐπιστο-
λὴν [με τὴν ὥραιαν περιγραφὴν τῶν ἐξετάσεων
τοῦ χωρίου·) Βικτωρα τὸν Μαῦρον (βλέπεις
δὲ σήμεραν τελειοῦν και ή «Κυρία Τρομάρα»,
καὶ ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει ὁ «'Ανδρείος
'Αχιλλεύς») Λαμπρόν Κιθαροῦδον (ή πληροφο-
ρία σου περὶ τῆς, διότι δὲν θὰ ἀνταρστήσῃ βέ-
βαια ἂν του φανερώσης τὸ νομὶ σου, ὅταν θὰ
τοῦ στείλλης τετράδιον·) Γυμνάσιον Χίου, Σίρ
Λά-Φαλονάδ (κ' ἐγὼ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν
σε γνωρίσω προσωπικῶς· δὲν ἀμφιβίβω, δὲ
θὰ νὰ δεῖξῃς και σὺ λαμπρὸς ποδηλάτης, ὅπως ὁ
ἀδελφός σου·) Κορινθιακόν Κῆμα [(ΕΕ)] πολὺ
ὥραια αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐκδρομῆς·) Σπή-
λαιον Δοξαπατρή, Βολιώτικο Κρασί (χαίρω
ποῦ ἔγινες καλά·) 'Αββακοῦ (ἔστειλα σε συγ-
χαίρω διὰ τὴν προαγωγὴν, και εἰς ἀντίερα!)
Τυφλόμυγα εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ συστά-
σεις·) Πράσινο Χαβιάρει (πρέπει νὰ σε ὀδηγῇ ή
λογικὴ· οἱ «πιστοὶ σκύλοι» δὲν εἶνε σπάνιοι,
ἀπεναντίας ὅλοι οἱ σκύλοι εἶνε πιστοί, ὥστε δὲν
εἶνε αὐτὴ ή ζητούμενη φράσις·— Παιδ Πνεύ-
ματα δέχομαι πάντοτε·) Δρὸν του Παρρασσοῦ
(Θεὸς φυλάξοι! τίποτε ἀπὸ αὐτὰ που φοβεῖσαι
δὲν συνέβη·) 'Ανθος Μαΐου (ἔλαβες σημειώσιν·)
Θάλλοντα Φοίνικα (σοῦ ἔστειλα τὸν 17ον και
τὸν 18ον τόμον, διὰ νὰ ξεσκάσης ὀλίγον·) Πλοῦ-
ον τοῦ Δουνάβεως (ἔστειλα· λοιπὸν τί βαθμὸν
ἐπῆρες; ἐτακτοποιήθης τέλος πάντων; γράψε μου·)
Πανταχοῦ Παρόντα τὰ πειράματα τῶν ζωϊκοῦ
μαγνητισμοῦ, ἡ ὑπνωτισμοῦ, εἶνε ἐπικίνδυνα εἰς
τὴν ὑγίαν, και δὲν σε συμβουλεύω διόλου νὰ
τα ἐξακολουθήσης· ἀπὼν δὲ ὅτι θὰ χάνης ἄδικα
τὸν καιρόν σου, διότι ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν δύνα-
μιν νὰ ὑπνωτίζων·) Οὐράνιον Θόλον (ἔστειλα
ἐκ νέου·) Πάραλον ὀφθαλμοῦ ἀλόγου ἐλήφθη·) Μα-
ργαρίταν τῆς 'Ακροπόλεως (ἔστειλα ὅ,τι ἐξή-
τησες·) Δευκλόν Κρίνον [(ΕΕΕ)] ἐτελείωσε! δὲν
θὰ μου γράψῃς ποτὲ πλεον στενογραφίαν οὔτε εἰς
τὴν ἀρχὴν οὔτε εἰς τὸ τέλος, ή ἐπιστολή σου ὡ-
ραιότατη, εὖγε· σε συγχωρῶ. . . ξέρεις διατί·)
Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας (ἔστειλα· χαίρω ποῦ
θὰ μου γράψῃς τώρα συχνά·) Παριστρίαν (τί
κομψὸν και χαριτωμένον γραμματάκι! χαίρω
ποῦ ἐγνωρίσθης μετὰ τὸν Δώρον· βέβαια ἀπὸ με-
τριοφροσύνης και εἰρωνικῶς σοῦ ἀπήντησεν ὅτι
ἤθελε παράσημον·) Χωλὸν Διάβολον [(ΕΕ)] διὰ
τὴν ὥραιαν και πολὺ ἐνδιαφέρονσαν ἐπιστολὴν·)
'Ερημον Σαχάραν (ὀφθαλμοῦ ἐλήφθη·) Δι-
ονυσιάδα Πηγὴν (ή Κική εἶνε μία ἀπὸ τὰς μι-
κροτέρας ἀδελφὰς τοῦ 'Αναγία·) Μαρίδαν τοῦ
Εὐρίπου (βραβεῖον ἔστειλα·) Ναυσικάαν (ναὶ
ή Ε. Π. εἶνε συνδρομητρία και ἔχει ψευδώνυ-
μον·) Λόριαν τῆς Κερκύρας (ὄχι, δὲν εἶνε,

καὶ γράψῃς τὴν·) 'Αναυρον (ὅθ' δημοσιεύθῃ ἕνα
μῆνα μετὰ τὴν λήξιν του·) Μελιχράν 'Αχτίνα
(ἔστειλα·) 'Αναρ. Λίδα (βεβαίως ἔχεις δικαίον·
τὰ Μ. Μ. θὰ σοῦ τα στέλλω εἰς Α. μέχρι νε-
ωτέρας σου ἐδοιοποιήσεως·) 'Αλίαν (αἱ πρω-
ταίς σου εἰς τὸ προσεχές·) Ζωηράν 'Υπαρξιν
[(Ε)] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολὴν περὶ τῶν ἐξετά-
σεων·) Κύκκινον 'Αδρια (μέχρι τῆς 19ης ἔγι-
ναν δεκταί· ἀπὸ τοῦ 20οῦ ἔσο ἐμπρόθεσμοι·)
Κλάδον 'Ελαίας, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29' Ιου-
λίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς : 4.5.6.7.11.15.
16.17.18.19.20.21.22.23)
πρὸς δραχ 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν
'Αθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς
'Επαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυ-
σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς : 1.3.8.9.12.13.
14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-
θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896,
1897, και 1898. ὧν ἑκάστος τιμᾶ-
ται : 'Αδελος φρ. 3. — Χρυσόδε-
τος φρ. 6.
ΤΟΜΟΙ 3 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900 και 1901,
ὧν ἑκάστος τιμᾶται : 'Αδελος φρ.
7. — Χρυσόδετος φρ. 10

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται και
οἱ τόμοι τῆς Α'. περιόδου τῆς : «Δια-
πλάσεως». 'Επὶ τῆς σημειωμένης δὲ
ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδελτων,
προστίθενται και φρ. 3 διὰ τὸ δέσι-
μον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, μετὰ
περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Δια-
πλάσεως και τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς,
στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡμισίας δεκταί μεχρι τῆς 21 Ἀυγουστοῦ.

«Ο χαίτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν διὸν νὰ γράψω-
ιες λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πᾶσιταί ἐκ
τῆς Γραφείας μας εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος
παραίει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1

294. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτον ἐπιρῶ. ημα,
Τὸ δεύτερον φωτίζει·
Τὸ σύνολόν μου μιστὸν
'Ανθρωπον σχηματίζει.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Παιδείου 'Αγγέλου

295. Συλλαβόγραφος.

Ἐπιρῶμα κ' ἕνα νησί ἐκάμει παρὰ
Και τῆς Αἰγύπτου ἀνάστησαν ἀρχαῖον βασιλεῖα.
Ἐστὴν ὑπο τοῦ 'Αναγνίου Ροῦδου

296. 'Αναγραμματισμός

'Αν μάφσης ὅπως εἶμαι
Εἰς τὰ πλοῖα θὰ βρεθῶ
'Ας με ἀναγραμματίσης
Στὸ χωράρι θὰ σπαρθῶ.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ 'Αστέρος τῆς 'Αναγνίου

297. Μωσαϊκόν.

Ὅταν θὰ πῆς εἰς τὸν γαλόν,
Τὸ ἕνα θάπαντῃσης,
'Αν στρέψῃς δὲ τὴν γέφυρα,
Τὸ ἄλλο θάτενίσης.

'Αν εἰς τὸ κάστρο ἀναβῇ
Τὸ τρίτον 'κεῖ θὰ εὕρῃ·
Δυὸ ἄλλα ἔχει ὁ Πηνειός·
Ποῦ βέβαια τὸν ξέρεις
Αὐτὰ τὰ πέντε γράμματα
Σοῦ ἀρκοῦν νὰ σχηματίσης
'Ἐνα γνωστότατον πουλί,
Ποῦ εἶνε ἀπόρησος.

Ἐστὴν ὑπο τῆς Σπαρτιάτιδος Χελωνίδος

298. Τράπεζα.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατα -
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ σταθοῦν οἱ
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ἀστερίσκοι
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ διὰ γραμμά-
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ των οὕτως,
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ὥστε νάνα-
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ γινώσκειται·
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ εἰς τὸ τε-
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ τράπευρον·
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ἄνω 'Ἐκα-
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ τόχειρ, κάτω
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Φιλόσοφος.

δεξιᾷ ἀρχαία πόλις και ἀριστερᾷ ποταμὸς τῆς
Ρωσσίας· Εἰς τοῦ πόδας, κατὰ σειρὰν ἐξ ἀρι-
στερῶν : μυθολογικὸν τέρας, ζῶον, κάτι ἄλλο,
και καχὺ, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστὴν ὑπο τῆς Γωργίου Δ. Κωστή

299—300. 'Αστεία Παροράματα.

1. — 'Ο θρόνος εἶνε ῥῆμα.

2. — Μιμοῦ τοὺς κύκνους, 'Αρατε.

Ἐστὴν ὑπο τῆς Γωργίου Δ. Κωστή

301—303. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς
αὐτῆς, σχηματίζουσ ἄλλας τόσας λέξεις :

Λοῦν, γεῖνις, ἄυπνος, λάθος, Πύρρος.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ναυτοπαίδος

306 Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
σχηματίζουν ἀρχαῖαν βασιλείαν, τὰ δὲ δεύτερα
'Αρπυιαν :

1, Ἐπιρῶμα χρόνου. 2, Μέτρον βάρους. 3,
Θάμνος εὐδῶς. 4, Τίτάν. 5, Θεά. 6, Κράτος
Εὐρωπαϊκόν. 7, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Ἐστὴν ὑπο τῆς Κωνσ. 'Αλ. 'Ηλιάδου

307. 'Ελλειποσύμφωνον.

ω α ι ου ε ε ι υ ι ο ι α α ε α α ω α α ο η α ο.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Μαλτέζου

305. Γρῆφος.

Η Ν

Η ς

Ἐστὴν ὑπο τῆς 'Ελληνικῆς Ψυχῆς

308. 'Ινδικὸς Γρῆφος.

* (ἄβρον) 7 (μετοχή) ν3 (ῥῆμα.)

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Χιωτῆ-Σουλῶντος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μα-
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ
ἀδελφώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μετ'
'Ελλάδος μόνον. — Démétrius E. Cokalis,
Alexandrie (Egypte). (B—30)

Α περχομένη εἰς ἐξοχὴν παῦα ἀνταλλαγὴν δελ-
ταρίων. — Εὐρημία 'Ακριβοῦ, ἐν 'Αθήναις.
(B—31)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια οἰωνοῦ ποτε χωρῶν. — Διευθυνσίς
μου : Λεωνίδαν Ν. Λαδοπούλου, Poste
restante, Smyrne (B—32)

Γνωστοποιῶ εἰς πάντας τοὺς ἀνταλλάσσοντας
μετ' ἐμοῦ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια, ὅτι ἀναχωρῶ ἐκ Πειραιῶς τὴν 1ην
Ἰουλίου παῦα τὴν ἀνταλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἡμέρας
αὐτῆς· ευχαριστῶ δ' αὐτοὺς θερμῶς διὰ τὰ δελ-
τάρια τὰ ὁποῖα μοι ἔστειλαν. — Ε. Μ. Μιχαη-
λίδης, ἐν Πειραιεῖ. (B—33)